

Huzurun Kitabı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Kasım 2018

Ölümü erteleyebilir mi insan ya da âşık olmayı geciktirebilir mi?

Yansız bir aşkın bir tarafında öğütülen duygulardan da alacaklı iken öğüt niteliğinde midir aşk yine vebali boynuna...

Sırtkan bir cümle arayışındayım hayata hükmeden ve bol bol gülmemi öğütleyen hani sıra dışı bir ikrammışçasına.

Önerilen hiçbir şey de yok diğer yanda varsa yoksa öğretiler.

İstanbul kazan kalem kepçe düştüm peşine şehrin.

Tarih kokan şehrin en civcivli noktasındayım ve bir nokta hüviyetine bürünmüş.

Arada sırada soru işaretine denk düşüyor içimde o garipsediğim duygu ve dürtülerim.

Bir yanım asla mücadeleden vazgeçmememi öğütlüyor bu anlamda bol bol önemsiyorum kendim haricinde kim ise sağımda solumda konuşlu.

Bol bol öğüt veriyor zaman ve cihan.

Sırtkan bir iç ses kundaklanıyor ve ben iz düşünüyorum an'a ve gün'e belki bu yüzden gün yetmiyor ya da tam tersi: günü çuvallara koyup öğüttüğüm dakikalarla geceyi bilfil yalnızlığımla örtüştürüp hengâmeden sağ çıkmanın verdiği şerefle içimi kıyıyorum hece hece ve bingo!

Sağalttığım insan izlekleri ve sayısız dış ses.

Aksıran tıksıran bu da yetmezmiş gibi en gürültücü sunum İstanbul'a yaraşır.

Geceye dönük yüzümde ay'ı güneş belliyorum.

Güne dönük yüzünde uykumu banıp gün ışığına güneşi de karanlık belliyorum.

Belli bir zaman mefhumu yok ve şehrin sahil kesiminde yaşamının verdiği avantaj ile bol bol deniz havasını çok derine çekiyorum yine de içimi bunaltan ve bulandıran yan sesleri ve efektleri ve kokuları

yok sayamıyorum.

Bir rutin aslında adına yeni dediğim insan ve zaman tutanağı.

Geceden kasıt yine de gürültülü ortamın geceye de eşlik ettiği.

Alkole düşkün insanlar fınk atarken şehrin sokaklarında perdelerin uçtuğu karanlık odanın en aydınlık yüzü yine bilgisayar ekranına yansıyan harflerin ve kelimelerin çılgın birlikteliği.

Bir perspektif olabilir ya da yanlı bir mizansen.

Hangi ikrarı ve ikramı yok sayabilirim ki hele ki söz konusu esefle kınandığım bu teranede illa ki iyi ve güzel bir şeylere damga vurmak iken içimdeki arzunun iyice ayyuka çıktığı.

Sihirli bir dokunuş ise mahal verebilmekte daha çok umuda iyi de o sihirli dokunuş nasıl vücut bulacak bu tek kişilik dünyamda ben her nasılsa cüret edemezken ve kayıplarına göz yumup kazanım addedilen bir pencereyi nasıl olacakta hayatımda açık ve sabit tutabileceğim?

Hoyrat bir fitratım olduğu aşikâr hele ki tek kızdığım ve kınadığım aynadaki görüntüm dışında kafamın içinin resmini çektiğim her saniyeyi yazıya döktüğüm o geniş özeti.

Durağan kimliğime hayali-fener cümleler atıyorum.

Gözümün ferinde saklı olan umudun dokunuşu yine yaşama felsefeme eşlik eden bir öngörü.

Bir ara elimden düşmeyen o meşhur kitap hani etkisinde kalıp sevgili Pesseo'nun bir o kadar esefle kınandığım kurduğum cümleler.

Ya çevirisine sadık kalamadığı yazarın ya da kötü bir Türkçe ile dilimize kazandırılmışken ve Huzursuzluğun Kitabını değil bilfil bana yazı dilimde kullandığım cümle ve kelime batağına nasıl da saplandığının göstergesi iken bilfil huzursuzlukla iştiğal ettiğim o uzun zaman dilimi.

Göstermelik bir duygu da değil/di hani ne de yanlı bir duygu silsilesi.

Bir ön görü getirmek adına yazarla örtüşen duygularına, unuttuğum sayısız denemem belki de yazdıklarımı fazla önemsemeden yeniden yazmaya odaklandığım.

Sayısız esinti belki hoş bir bahar yeli belki boş yere kendimi harap ettiğim ne de olsa kazanım anlamında ben kayıp vermeye alışmış hatta bayağı da kabullenmişken üzülme.

Hangi mesleğin duayeni oldum ki?

Bu gün sohbet ederken arkadaşlarımla geçmişe dönüp mücadele verdiğim mesleki yaşantımdaki saçmalıkları yâd ettim de...

Rahat ve konforlu çalışma masamda evrakların içinde kaybolduğum muydu yine hayatımın en basit ayrıntısı yoksa kariyer planları yaparken ansızın tehir ettiğim mutluluk muydu aklım sıra?

Ne de olsa astronomik bir kazançtı paye verilen hele ki söz konusu gelişime açık bir beynin sırf hassasiyeti yüzünden beynini ve mantığını ikinci plana ittiği.

İşte bu yüzden denk düştüğüm satırlarında O.Pamuk'un asla da zor olmadı onun da mesleğine çektiği rest ile hamle yaptığı edebiyat dünyası.

Sanrılarımın tutun da sandığımda saklı olan ne ise.

Belki kuytuda unuttuğum bir kitap ya da hatırat yüklü o devasa sandık.

Lehim filan da yapmadım hani dünümle yarınım arasında kaybolduğum ve asla da an'ımı doya doya yaşama fırsatı bulamadığım.

Görünen o ki; kaç fırın hüzün yiyeceğim belki de balyalarca komut zincirine takılıp ben yüzümün akıyla yaşamak adına yüzümün akıyla da kalemime ihanet etmeden ya da kalem bana aynı tepkiyi vermeden metazori da değilken üstelik sadece iç sesime sadık kalıp... Tıpkı dinlediğim üzere iç sesimi, daha da kendime yüklenmekten vazgeçip... Belli ki; dünün yenilgisi yine kendime yüklenme gerekçem ve bunu da asla izah edemediğim sayısız insan ne de olsa bol sıfırlı ve çift maaşı reddettiğim günlerin acısını yine yazarak çıkardığım en azından kendime yeniden ihanet etmemek adına...